

UCHWAŁA

Dnia 15 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej
po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej
na posiedzeniu w dniu 15 grudnia 2022 r.,

wniosku pełnomocnika A. Z.

o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej Sędziego Sądu
Okręgowego w W. – L. P. za czyn z art. 231 § 1 kk

na podstawie art. 80 § 2c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów
powszechnych (tj. Dz.U. z 2020 r., poz. 365 ze zm. – dalej: u.s.p.)

uchwalił

**odmówić wyrażenia zgody na pociągnięcie Sędziego Sądu
Okręgowego w W. – L. P. do odpowiedzialności karnej za czyn
z art. 231 § 1 k.k. polegający na tym, że:**

**w dniu 5 września 2018 r. przewodnicząc posiedzeniu w
sprawie rozpoznania zażalenia na postanowienie o umorzeniu
dochodzenia procedował pomimo nieobecności jednego z
obrońców oskarżonego pozbawiając go tym samym prawa do
obrony.**

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 10 marca 2020 r. pełnomocnik A. Z. wniósł o wyrażenie
zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej Sędziego Sądu Okręgowego
w W. – L. P. do odpowiedzialności karnej za czyn polegający na tym, że:

w dniu 5 września 2018 r. przewodnicząc posiedzeniu w sprawie rozpoznania zażalenia na postanowienie o umorzeniu dochodzenia procedował pomimo nieobecności jednego z obrońców oskarżonego pozbawiając go tym samym prawa do obrony, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek pełnomocnika A. Z. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd dyscyplinarny podejmując uchwałę w oparciu o art. 80 § 2c u.s.p. zobowiązany jest przeanalizować dołączony do wniosku materiał dowodowy w celu stwierdzenia czy wypełniona została przesłanka dostatecznie uzasadnionego popełnienia przestępstwa zarzucanego sędziemu. To na wnioskującym ciąży obowiązek przedłożenia materiału dowodowego przemawiającego za zasadnością wniosku, który nie może opierać się na jego gołosłownych stwierdzeniach i subiektywnych wrażeniach. Wyjątkiem od tej zasady jest sytuacja, w której wnioskujący nie posiada realnych możliwości uzyskania materiału dowodowego, lecz zdolność tę posiada wyłącznie sąd dyscyplinarny.

Powyższe nie zmienia faktu, iż w realiach niniejszej sprawy brak jest subsydiarnego aktu oskarżenia, będącego fundamentem możliwości rozważenia podjęcia uchwały zezwalającej na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej za czyn w nim opisany. Nie można bowiem zezwolić na uchylenie immunitetu *in abstracto*. Wymienione wyżej postępowanie jest nierozzerwalnie związane z toczącym się postępowaniem karnym, gdyż jest ono jego wypadkową i nie może być prowadzone w oderwaniu od niego. Skoro zatem brak skargi inicjującej postępowanie główne – karne, wyłącza możliwość jego wszczęcia, to tym bardziej brak jest podstaw do uznania, że nie jest on nieodzownym elementem postępowania incydentalnego.

Zauważyć również należy, że wbrew twierdzeniom wnioskującego, nie zostały mu nadane uprawnienia do ścigania sędziego L. P. za czyn z art. 231 § 1 k.p.k. W sprawie brak jest bowiem skargi uprawnionego oskarżyciela z uwagi na niespełnienie warunków, o których mowa w art. 330 § 2 k.p.k., a mianowicie zaskarżenia postanowienia prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. z dnia 27 maja

2019 r. do prokuratora nadzrędnego. Niepodjęcie tego działania skutkować musi uznaniem, że A. Z. nie nabył uprawnień oskarżyciela subsydiarnego i nie mógł żądać skutecznego uchylenia immunitetu sędziemu L. P.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.